

[Bertel Haarder]

Når det kommer til spørgsmålet om lønnen på beskæftigelsesprojekterne, som har været et problem, fordi beskæftigelsesprojekterne lokker de unge væk fra fornuftige uddannelsesforløb, er der så sket noget dér? Nej, vi har ikke set, at der er sket noget dér, på trods af at også arbejdsministerens partifæller i kommunerne har klaget over, at tilstanden er sådan, at man lokker de unge væk fra fornuftige uddannelsestilbud.

Jeg vil også påpege, at arbejdsministeren ved sit medlemskab af regeringen har et medansvar for den økonomiske politik, der er ført, og som naturnødvendigt må sætte de unge i den situation, at de ikke kan få job, for sådan går det altid, når arbejdsløsheden breder sig. Vi har af skiftende finansministre tre år i træk fået bekræftet på spørgsmål efter spørgsmål, at en erhvervsvenlig politik, som øger konkurrenceevnen med f.eks. 5 pct., på 4 år giver 50.000 nye arbejdspladser, alt andet lige, foruden en vis forbedring af betalingsbalancen. Det kan altså lade sig gøre. Påstandene om, at en erhvervsvenlig politik blot fører til øgede profitter og ikke til flere arbejdspladser, som man kan læse i LOs husstandsomdelte ØD-avis i disse dage, strider mod alt, hvad regeringens egne økonomer har fortalt os i svar til folketingets politisk-økonomiske udvalg.

Hr. Ib Christensen citerede arbejdsministerens udtalelse til Information, som gik på, at økonomerne i indpakkede vendinger skulle anbefale at bruge arbejdsløshed imod inflationen. Det forekommer mig, at økonomerne i OECD og i det økonomiske råd og regeringens egne økonomer har haft adskillige råd til arbejdsministeren og hans kolleger, som kunne reducere arbejdsløsheden, og som regeringen let havde kunnet få flertal for i denne sal, men som man ikke har villet lytte til, fordi man har ment, at andre ting var vigtigere. Og det er da politisk set helt i orden og meget normalt, at partierne vælger, hvad de finder er vigtigst, men vi vil have lov til at påstå, at de unges arbejdsløshed åbenbart ikke har stået særlig højt på regeringens prioriteringsliste, siden vi trods økonomernes råd ikke er kommet videre, end vi er.

Ifølge Berlingske Tidende vil arbejdsministeren give 30-35 kr. i løntilskud pr. time til alt muligt, som bl. a. teaterarbejdere og andre kan finde på. Vi foreslår noget, der kunne føre til en uddannelse, som vi ved der er

brug for på længere sigt, nemlig en forhøjelse af løntilskuddet til lære- og praktikpladser, men dér er der jo ikke sket noget. Vi foreslår en forhøjelse af det maksimale beløb, der kan gives. Vi foreslår, at virksomheder, som ikke har haft lærepladser før, men som nu går ind på at få det, skal have en ekstra god startordning, fordi arbejdsformidlingskontorerne derved så at sige får flere kunder i butikken, flere at henvende sig til. Det var da ting, som arbejdsministeren kunne have gjort for lang tid siden, og som vi også har nævnt ved forskellige lejligheder, bl. a. i det forslag om ungdomsuddannelserne, vi lagde frem sidste år. Men der er jo ikke sket noget på dette felt, det må vi da have lov til at bebrejde arbejdsministeren, der er ansvarlig for, at der ikke er sket noget.

Til ære for undervisningsministeren har jeg medbragt en rapport, som jeg tror hun genkender, nemlig den grå rapport med det sorte indhold fra januar sidste år, som fortalte os, at undervisningsministeriet bruger ¼ mia kr. på dobbeltuddannelser fra midten af 1980'erne, og det er ¾ mia kr. om året. Det er en tragisk historie. Den blev behandlet efter Radioavisen i går aften, hvor en hr. Sven Scharling fra administrationsdepartementet forklarede, at gennemsnitsalderen for dem, der påbegynder en social- og sundhedsuddannelse i dag, er blevet 22 år, hvor det tidligere var 18 år. Forklaringen er, at der er sådan en trængsel, at man for at samle tilstrækkeligt med points må tage først én uddannelse for at samle points til at komme ind på den næste uddannelse, og så står man jo og tager pladsen op for de andre, der kommer bagefter. På den måde har altså undervisningsministerens pointsystemer, som hun er ansvarlig for, et stort medansvar for, at vi fortsat har denne vældige kødannelse i uddannelsessektoren. Jeg gør opmærksom på, at selv ifølge arbejdsministerens beregninger findes der 63.000 pladser pr. årgang. Vi påstår, at tallet ligger betydeligt højere, men det er dog et ganske betydeligt antal pladser, der findes pr. årgang.

Forklaringen på, at der alligevel er pladsmangel, er, at de unge tager to uddannelser oven på hinanden, og det fik vi beskrevet i alle ender og kanter. I forligsteksten omkring ungdomsuddannelserne fra sidste forår skrev vi oven i købet som det allerførste, at ministeren har givet tilsagn om, at hun vil ændre